

Suze had een koel spottlachje om zijn gewichtig-geplooid gezicht.

De bel ging over en na wat rumoer in de gang hoorde zij de deur van 't salon sluiten.

Een kwartiertje later werd zij beneden geroepen. Haar moeder kwam haar snikkend tegemoet en zoende haar overdadig. Van Larn begreep er eigenlijk niets van, dat hij het zo gemakkelijk had en alles van zelf gegaan was met Suze — misschien, je hadt dat wel meer met jonge meisjes, hield ze tóch van Herzberg en had ze juist zo onverschillig gedaan om haar genegenheid te verbergen. Hij feliciteerde haar hartelik en liet daarna, biezonder vrolik, een fles champagne aanrukken.

Haar ouders bleven de hele middag buitengewoon lief. Mevrouw van Larn noemde haar niet anders dan „lieve kind” en de dokter gaf telkens als hij in haar buurt kwam, vertrouwelijke kneepjes in haar wang. Zelf was ze stil en niet aan 't spreken te krijgen over de „zaak”, hoe het gegaan was en sinds wanneer ze „'t eens waren”.

Herzberg, wat verlegen voor Suze nu haar ouders er bij waren, stelde voor dat hij nu maar weg zou gaan en vroeg of hij haar morgen voor een wandeling mocht halen.

„Natuurlik, natuurlik, ze gaat mee”, antwoordde mevrouw voor Suze.

„En de kaarten — daar zorgen wij voor, die hebben we in een dag of twee”, zei de dokter, zijn aanstaande schoonzoon uitlatend.

Slapen kon zij niet. Zij kneep het laken in haar gevuiste handen, dook haar hoofd knarsetandend in het kussen. Machteloze verbittering was al wat zij uit haar gevoelens distilleerde. Het was hùn schuld; zij hadden hem aangehaald, aangemoedigd, geprèst hadden zij hem. En dat alles om háár kwijt te zijn, een last minder te hebben en meteen te kunnen pralen met een rijke schoonzoon. Maar ze waren er noch niet! Verloofd was zij wel, 'n knappe die haar tot trouwen bracht, Nooit, nóóit zou ze hem trouwen. Hoe zij

het zou ontkomen, wist zij niet, daarover zou ze noch wel denken.

Maar denken, daar kwam het bijna niet toe. Het was zo druk met naaisters en japonnen, met visites maken en wandelingen voor Herzbergs gezondheid, met brieven lezen en felicitaties beantwoorden, dat Suze 's avonds meest laat naar bed ging en dan alle onaangename gedachten weg-schoof, daar ze alleen wenste te slapen, slapen en alles vergeten.

Tegenover Nico — ze kòn geen Klaas zeggen — was ze geheel veranderd. Gedwee liep ze op hun wandelingen met hem gearmd en was vriendelik-stil. De scherts en plagerijen waren geheel verdwenen en het kwijnend gesprek trachtte ze steeds op neutraal gebied te houden. Zodra hij over „hun liefde” begon, zweeg ze hardnekkig. Hij had het een paar maal geprobeerd; of ze hem ook van 't begin af had mogen lijden? Hij had 't al dadelik geweten, dat hij haar liefhad, en had zij niet verlangd, dat hij eindelijk zou spreken?

Bemerkend, dat Suze op dat terrein zweeg, ging hij op een ander onderwerp over, denkend dat ze verlegen was over haar liefde te spreken. Zij was héél anders geworden, ja; maar eigenlijk vond hij 't zó beter; zijn stil, zedig meisje in plaats van de vrolik-spottende Suze voor wie hij wel eens wat angst had gehad.

Herzberg had dadelik toegestemd, toen van Larn hem familiaar gevraagd had of ze maar niet gauw zouden trouwen? Er was niets tegen, om het geld hoefden ze 't niet te laten, zei hij met enige trots, en ze kenden elkander lang genoeg, een jaar nu al. Hij zelf was er erg voor. Nu hij Suze dageliks zag, nu hij wandelde met haar arm in de zijne en héél haar slank persoontje zo dicht bij, was zijn verlangen naar haar ál heviger geworden. Hoe eerder zij zijn vrouw werd hoe liever.

Toen er met Suze over gesproken werd,